HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

14 noiembrie 2018 *

„Trimitere preliminară – Apropierea legislațiilor – Reutilizarea informațiilor din sectorul public – Directiva 2003/98/CE – Articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță – Cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții – Regulamentul (UE) nr. 575/2013 – Informații care trebuie publicate de către instituțiile de credit și societățile de investiții – Articolul 432 alineatul (2) – Excepții de la obligația de publicare – Informații comerciale considerate sensibile sau confidențiale – Aplicabilitate – Instituții de credit deținute majoritar de stat – Reglementare națională care prevede caracterul public al anumitor informații comerciale deținute de instituțiile menționate”

În cauza C-215/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Vrhovno sodišče (Curtea Supremă, Slovenia), prin decizia din 11 aprilie 2017, primită de Curte la 25 aprilie 2017, în procedura

Nova Kreditna Banka Maribor d.d.

împotriva

Republika Slovenija,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz (raportor), președintele Camerei a șaptea, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, doamna K. Jürimäe și domnii C. Lycourgos, E. Juhász și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 iunie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Nova Kreditna Banka Maribor d.d., de D. Miklavčič și de M. Menard, odvetnici;

– pentru Republika Slovenija, de M. Prelesnik, informacijska pooblaščenka;

– pentru guvernul sloven, de T. Mihelič Žitko și de V. Klemenc, în calitate de agenți;

– pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, în calitate de agent;

* Limba de procedură: slovena.

– pentru Comisia Europeană, de G. Braun, de K.-Ph. Wojcik și de M. Žebre, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 septembrie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2003/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind reutilizarea informațiilor din sectorul public (JO 2003, L 345, p. 90, Ediție specială, 13/vol. 41, p. 73), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/37/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 (JO 2013, L 175, p. 1) (denumită în continuare „Directiva ISP”), precum și a articolului 432 alineatul (2) și a articolului 446 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1, și rectificări în JO 2013, L 208, p. 68, și în JO 2013, L 321, p. 6).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Nova Kreditna Banka Maribor d.d. (denumită în continuare „NKBM”), pe de o parte, și Republika Slovenija (Republica Slovenia), pe de altă parte, cu privire la o decizie a Informacijski pooblaščenec (Comisarul pentru Informare, Slovenia) prin care NKBM a fost obligată să divulge informații unei jurnaliste.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva ISP

3 Considerentele (5), (6), (9) și (10) ale Directivei ISP au următorul cuprins:

„(5) Unul din principalele obiective ale instituirii unei piețe interne este crearea unor condiții care să conducă la dezvoltarea unor servicii care să se extindă pe întreg teritoriul Comunității. Informațiile din sectorul public constituie o materie primă importantă pentru produsele și serviciile cu conținut digital și devin o resursă de conținut din ce în ce mai importantă odată cu dezvoltarea serviciilor de conținut fără fir (wireless). Vasta acoperire geografică transfrontalieră va fi, de asemenea, esențială în acest context. Posibilitățile mai ample de reutilizare a informațiilor din sectorul public trebuie să permită întreprinderilor europene, *inter alia*, să își exploateze potențialul și să contribuie la creșterea economică și la crearea locurilor de muncă.

(6) Există diferențe importante între normele și practicile statelor membre privind exploatarea informațiilor din sectorul public, ceea ce constituie obstacole în calea valorificării întregului potențial economic al acestei resurse-cheie de documente. Practica tradițională a organismelor din sectorul public privind exploatarea informațiilor din sectorul public a evoluat în numeroase moduri disparate. Acest aspect trebuie luat în considerare. În consecință, se impune armonizarea minimă a normelor și practicilor naționale privind reutilizarea documentelor din sectorul public în cazurile în care diferențele între normele sau practicilor naționale sau lipsa clarității împiedică buna funcționare a pieței interne și dezvoltarea adecvată a societății informaționale în cadrul Comunității.

[…]

(9) […] Directiva se bazează pe programele de acces existente în statele membre și nu modifică normele de drept intern care reglementează accesul la documente. Ea nu se aplică în cazurile în care cetățenii sau întreprinderile pot obține, pe baza regimurilor de acces relevante, un document numai în cazul în care pot dovedi un interes special. […]

(10) Definițiile expresiilor «organisme din sectorul public» și «organism de drept public» sunt preluate din Directivele privind achizițiile publice […]. Întreprinderile publice nu fac obiectul prezentelor definiții."

4 Articolul 1 din această directivă, referitor la obiectul și la domeniul de aplicare ale acesteia, are următorul cuprins:

„(1) Prezenta directivă stabilește un set minim de norme privind reutilizarea, precum și mijloacele practice de facilitare a reutilizării documentelor existente deținute de organismele din sectorul public ale statelor membre.

(2) Prezenta directivă nu se aplică:

[…]

(c) documentelor la care accesul este exclus în temeiul regimurilor de acces din statele membre, inclusiv din următoarele motive:

– protecția securității naționale (și anume securitatea statului), apărarea sau siguranța publică;

– confidențialitatea statistică;

– confidențialitatea comercială (de exemplu secretele de afaceri, profesionale sau de întreprindere);

[…]

(3) Prezenta directivă se bazează pe regimurile de acces din statele membre și nu le aduce atingere.

[…]"

5 Articolul 2 din directiva menționată prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. «organism din sectorul public» înseamnă statul, autoritățile regionale sau locale, organismele de drept public și asociațiile formate din una sau mai multe astfel de autorități sau din unul sau mai multe astfel de organisme de drept public;

2. «organism de drept public» înseamnă orice organism:
   (a) constituit în scopul explicit de a răspunde nevoilor de interes general și care nu are caracter industrial sau comercial și
   (b) cu personalitate juridică și
   (c) finanțat în proporție majoritară de stat sau de autoritățile locale sau regionale sau de alte organisme de drept public; a cărui gestionare este supravegheată de organismele în cauză; care are un consiliu administrativ, de conducere sau de supraveghere, jumătate din membrii căruia sunt numiți de stat, autorități locale sau regionale sau alte organisme de drept public;

   […]

(4) «reutilizare» înseamnă utilizarea de către persoane fizice sau juridice a documentelor deținute de organismele din sectorul public în scopuri comerciale sau necomerciale, diferite de scopul inițial din cadrul sarcinii publice pentru care au fost elaborate. Schimbul de documente dintre organismele din sectorul public în scopul unic de a-și îndeplini sarcinile publice nu constituie reutilizare;

[…]"

Regulamentul nr. 575/2013

6 Potrivit considerentelor (68) și (76) ale Regulamentului nr. 575/2013:

„(68) Fără a aduce atingere obligațiilor de a publica informații prevăzute explicit de prezentul regulament, scopul cerințelor privind publicarea de informații ar trebui să fie acela de a oferi participanților la piață informații corecte și complete privind profilul de risc al fiecărei instituții în parte. Instituțiile ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a publica informații suplimentare care nu sunt menționate explicit în prezentul regulament, atunci când publicarea este necesară pentru atingerea acestui obiectiv. În același timp, autoritățile competente ar trebui să acorde atenția cuvenită cazurilor în care suspectează că informațiile sunt considerate ca fiind proprietate sau confidențiale de către o instituție în scopul evitării publicării informațiilor respective.

[…]

(76) Pentru consolidarea disciplinei de piață și a stabilității financiare este necesar să se introducă cerințe mai detaliate de publicare a formei și naturii capitalului reglementat și a ajustărilor prudențiale efectuate pentru a se asigura că investitorii și deponenții sunt suficient de bine informați cu privire la solvabilitatea instituțiilor."

7 Conform articolului 1 primul paragraf litera (e) din regulamentul menționat, acesta stabilește reguli uniforme privind cerințele prudențiale generale pe le îndeplinesc instituțiile supravegheate în temeiul Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338), în ceea ce privește obligațiile de publicare.

8 Potrivit articolului 4 alineatul (1) punctul 3 din regulamentul menționat, „instituție" înseamnă o instituție de credit sau o firmă de investiții.

9 Articolul 431 din același regulament, care figurează în partea a opta din acesta, intitulată „Publicarea de informații de către instituții", prevede la alineatele (1) și (3) următoarele:

„(1) Instituțiile trebuie să facă publice informațiile prevăzute la titlul II, sub rezerva dispozițiilor articolului 432.

[…]

(3) Instituțiile adoptă o politică formală pentru a se conforma cerințelor de publicare prevăzute în prezenta parte și dispun de politici de evaluare a gradului de adecvare a informațiilor publicate, inclusiv a verificării și frecvenței lor. De asemenea, instituțiile dispun de politici pentru a evalua dacă informațiile publicate furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc.

În cazul în care informațiile publicate nu furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc, instituțiile fac publice informațiile necesare, pe lângă cele solicitate în conformitate cu alineatul (1). […]”

10 Potrivit articolului 432 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013:

„Instituțiile pot totodată să nu facă publice una sau mai multe dintre informațiile incluse în publicările prevăzute la titlurile II și III dacă informațiile respective sunt considerate ca proprietate a acestora sau confidențiale, în conformitate cu al doilea și al treilea paragraf, cu excepția informațiilor prevăzute la articolele 437 și 450.”

11 Conform articolului 433 primul paragraf din acest regulament, instituțiile publică informațiile prevăzute în partea a opta a acestuia cel puțin anual.

12 Articolul 446 din regulamentul menționat prevede:

„Instituțiile trebuie să facă publice abordările pentru evaluarea cerințelor de fonduri proprii aferente riscului operațional pentru care instituția îndeplinește condițiile necesare; o descriere a metodologiei prevăzute la articolul 312 alineatul (2), dacă este utilizată de instituție, inclusiv o analiză a factorilor interni și externi relevanți luați în considerare în cadrul abordării de evaluare a instituției, iar în cazul utilizării parțiale, se face publică sfera de aplicare și cuprindere a diferitelor metodologii utilizate.”

Dreptul sloven

13 Articolul 1a din Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (Legea privind accesul la informațiile de interes public, denumită în continuare „ZDIJZ”) prevede următoarele:

„(1) Prezenta lege reglementează de asemenea procedura care permite oricărei persoane liberul acces la informațiile de interes public deținute de societăți comerciale sau de alte persoane de drept privat aflate direct sau indirect, individual sau în comun, sub influența dominantă a statului sloven, a colectivităților locale autonome sau a altor persoane de drept public (denumite în continuare «întreprinderi aflate sub influența dominantă a unor persoane de drept public») și reutilizarea acestor informații.

(2) În sensul alineatului anterior, influența dominantă corespunde situației în care statul sloven, colectivitățile locale autonome sau alte persoane de drept public, individual sau în comun:

– dețin la o anumită întreprindere, direct sau indirect, prin intermediul altor întreprinderi sau al altor persoane de drept privat, prerogativa de a exercita o influență dominantă în temeiul unei cote majoritare din capitalul subscris sau dețin la societatea respectivă un drept de control asupra majorității sau dreptul de a numi mai mult de jumătate dintre membrii comitetului executiv sau ai consiliului de supraveghere,

[…]

(3) O bancă ce beneficiază de măsuri în temeiul legii care reglementează măsurile luate de statul sloven în vederea consolidării stabilității băncilor este de asemenea considerată sub influență dominantă în sensul alineatului (1) al prezentului articol.

(4) O întreprindere va fi, de asemenea, supusă obligației prevăzute la alineatul (1) al prezentului articol pentru o perioadă de cel puțin cinci ani după ce influența dominantă a luat sfârșit, în ceea ce privește informațiile de interes public aferente perioadei în care întreprinderea s-a aflat sub influență dominantă.

(5) O întreprindere aflată sub influența dominantă a unor persoane de drept public are obligația să permită accesul la informațiile de interes public prevăzute de articolul 4a din prezenta lege care își au originea la o dată la care ea se afla sub influența dominantă a unei persoane de drept public.

(6) Pe lângă obiectivul stabilit la articolul 2 alineatul (1), prezenta lege are ca obiectiv creșterea transparenței, precum și o gestionare responsabilă a fondurilor publice și a finanțelor întreprinderilor aflate sub influența dominantă a unor persoane de drept public."

14 Articolul 4a alineatul (1) din această lege prevede:

„În cazul întreprinderilor aflate sub influența dominantă a unor persoane de drept public, «informații cu caracter public» înseamnă:

– informațiile referitoare la o tranzacție încheiată care privește achiziționarea, cedarea sau gestionarea activelor corporale ale unei întreprinderi sau cheltuielile întreprinderii pentru a comanda bunuri, lucrări, servicii de agenție, consultanță sau alte servicii, precum și la contracte de donație, de sponsorizare și privind drepturi de autor sau alte tranzacții care produc un rezultat similar;

[…]"

15 Articolul 6a din legea menționată prevede:

„(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1) al articolului precedent, va fi acordat accesul la cerere la informații de interes public referitoare la întreprinderile aflate sub influența dominantă a unor persoane de drept public dacă este vorba despre date fundamentale referitoare la operațiunile efectuate menționate la prima liniuță a articolului 4a alineatul (1) din prezenta lege, respectiv:

– informații privind tipul operațiunii;

– informații privind partenerul contractual, respectiv, în cazul unei persoane juridice, numele sau denumirea, sediul, adresa comercială și contul persoanei juridice sau, în cazul unei persoane fizice, numele și domiciliul acesteia;

– valoarea contractului și cuantumul plăților efectuate;

– data încheierii contractului și durata raportului contractual și

– anumite informații cuprinse în anexele la aceste contracte.

[…]

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1) al prezentului articol, în cazul în care informațiile de importanță publică nu sunt accesibile pe internet în conformitate cu articolul 10a alineatul (4) din prezenta lege, persoanele ținute să acorde accesul pot refuza accesul la datele principale ale unei operațiuni vizate la alineatul (1) al prezentului articol dacă demonstrează că divulgarea ar aduce un prejudiciu grav poziției lor concurențiale pe piață, cu excepția cazului în care aceste date se referă la tranzacții care au ca obiect donații, sponsorizări, consultanță și drepturi de autor sau alte servicii intelectuale sau alte tranzacții care produc un rezultat similar.

[…]"

Litigiul principal și întrebările preliminare

16 NKBM este o bancă slovenă.

17 În cursul anului 2014, băncii NKBM i s-a solicitat de către o jurnalistă să îi furnizeze informații privind contractele pe care le încheiase cu societăți de consultanță și de avocați, precum și cu societăți de prestări de servicii intelectuale în perioada cuprinsă între 1 octombrie 2012 și 17 aprilie 2014 și, mai exact, cu privire la datele cuprinse în aceste contracte și în anexele la acestea referitoare la tipul operațiunilor, la partenerii contractuali, la valoarea contractelor, la cuantumul diverselor plăți efectuate pentru aceste servicii, la data încheierii contractelor și la durata operațiunilor.

18 În perioada în cauză în litigiul principal, NKBM se afla sub influența dominantă a unei persoane de drept public, în sensul articolului 1a alineatele (2) și (3) din ZDIJZ, din moment ce Republica Slovenia deținea direct sau indirect majoritatea capitalului său, iar NKBM făcuse obiectul unei recapitalizări substanțiale de către aceasta. La 21 aprilie 2016, NKBM a devenit societate pe acțiuni de drept privat. Potrivit informațiilor oferite de instanța de trimitere, ea este însă în continuare obligată să furnizeze informațiile solicitate, în temeiul articolului 1a alineatul (4) din ZDIJZ.

19 Întrucât NKBM a respins cererea de acces la datele în discuție în litigiul principal, comisarul pentru informare a obligat banca, în temeiul ZDIJZ, să dea curs acestei solicitări. Acțiunea introdusă de NKBM împotriva acestei decizii a fost respinsă de instanța de prim grad de jurisdicție.

20 NKBM a sesizat Vrhovno sodišče (Curtea Supremă, Slovenia) cu un recurs, invocând o încălcare atât a Constituției slovene, cât și a dreptului Uniunii. În această privință, NKBM a precizat că informațiile în discuție în litigiul principal ar conține date care intră în sfera secretului de afaceri. Vrhovno sodišče (Curtea Supremă) a formulat o cerere de control al constituționalității dispozițiilor ZDIJZ în discuție în litigiul principal la Ustavno sodišče (Curtea Constituțională, Slovenia), care a declarat aceste dispoziții conforme cu Constituția slovenă.

21 Instanța de trimitere arată că, potrivit dispozițiilor ZDIJZ, persoanele care se află sub influența unei persoane de drept public sunt obligate să acorde acces la informațiile în discuție în litigiul principal, chiar dacă interesul public pe care îl prezintă divulgarea lor nu este superior interesului acestor persoane de a limita accesul la informațiile menționate. Ea se întreabă în special dacă articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță din Directiva ISP, precum și articolul 432 alineatul (2) din Regulamentul nr. 575/2013 se opun unui astfel de drept de acces la informațiile menționate.

22 În acest context, instanța de trimitere face referire și la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) precum și la libertățile fundamentale consacrate la articolele 49, 56 și 63 TFUE. În această privință, deși această instanță exprimă îndoieli cu privire la caracterul transfrontalier al litigiului principal, ea ridică totuși problema aplicabilității acestor libertăți fundamentale, ca urmare, pe de o parte, a afirmației NKBM potrivit căreia dispune de o filială în Austria și a fost cumpărată, după ce a luat naștere litigiul, de o întreprindere stabilită într-un alt stat membru și, pe de altă parte, a faptului că accesul la datele băncilor aflate sub influența dominantă a unei persoane de drept public acordat de ZDIJZ ar putea descuraja anumiți prestatori de servicii proveniți din alte state membre să presteze servicii unei bănci, precum NKBM, precum și pe potențialii investitori din alte state membre să dobândească participații într-o asemenea bancă.

23 În aceste condiții, Vrhovno sodišče (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță din Directiva [ISP], în considerarea unei abordări de armonizare minimă, trebuie interpretat în sensul că o reglementare națională poate permite un acces nelimitat (absolut) la toate informațiile din contractele având ca obiect drepturi de autor și din contractele de consultanță, inclusiv în cazul în care acestea sunt definite drept secret de

afaceri, iar aceasta numai în ceea ce privește entitățile care se află sub influența dominantă a statului, însă nu și pentru celelalte entități ținute să ofere acces la informații, iar Regulamentul [nr. 575/2013] are de asemenea vreo influență asupra interpretării în sensul că accesul la informațiile cu caracter public în temeiul Directivei 2003/98 nu poate fi mai extins decât cel prevăzut de normele uniforme privind divulgarea de date prevăzute de regulamentul menționat?

2) Regulamentul [nr. 575/2013], în special articolul 446 și articolul 432 alineatul (2) din partea a opta din acest regulament, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care impune unei bănci care se află sau s-a aflat sub influența dominantă a unor persoane de drept public să divulge informații referitoare la contractele de consultanță, de servicii avocațiale, de drepturi de autor și de alte servicii cu caracter intelectual pe care le-a încheiat, mai precis tipul de operațiune, partenerul contractual (pentru persoanele juridice: numele sau denumirea, sediul și adresa comercială), valoarea contractului, cuantumul fiecărei plăți efectuate, data încheierii contractului, durata raportului contractual și date similare care rezultă din anexele la contracte – toate aceste informații fiind constituite în perioada de exercitare a unei influențe dominante –, fără a fi prevăzută vreo excepție de la o astfel de obligație și fără posibilitatea unei puneri în balanță a interesului public privind accesul la date și a interesului persoanei ținute să acorde accesul de a păstra secretul de afaceri, în cazul în care nu este vorba despre o situație care implică elemente transfrontaliere?”

Cu privire la întrebările preliminare

24 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță din Directiva ISP și articolul 432 alineatul (2) din Regulamentul nr. 575/2013 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune unei bănci care s-a aflat sub influența dominantă a unei persoane de drept public să divulge date referitoare la contractele de consultanță, de servicii avocațiale, de drepturi de autor și de alte servicii cu caracter intelectual pe care le-a încheiat în perioada în care s-a aflat sub această influență dominantă, fără a fi admisă nicio excepție în temeiul protecției secretului de afaceri al acestei bănci.

25 Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie să verifice dacă o cerere de acces la informații precum cea adresată băncii NKBM în temeiul ZDIJZ intră în domeniul de aplicare al Directivei ISP și al Regulamentului nr. 575/2013.

Cu privire la aplicabilitatea Directivei ISP

26 În ceea ce privește domeniul de aplicare *ratione personae* al Directivei ISP, din cuprinsul articolului 1 alineatul (1) din aceasta reiese că ea stabilește un set minim de norme privind reutilizarea, precum și mijloacele practice de facilitare a reutilizării documentelor existente deținute de „organismele din sectorul public ale statelor membre”. Această directivă se aplică astfel „organismelor din sectorul public ale statelor membre”. Intră în sfera acestei noțiuni, potrivit articolului 2 punctul 1 din directiva menționată, statul, autoritățile regionale sau locale, organismele de drept public și asociațiile formate din una sau mai multe astfel de autorități sau din unul sau mai multe astfel de organisme de drept public.

27 În plus, potrivit articolului 2 punctul 2 literele (a)-(c) din directiva menționată, constituie un „organism de drept public” orice organism care, în primul rând, a fost constituit în scopul explicit de a răspunde nevoilor de interes general și care nu are caracter industrial sau comercial, în al doilea rând, are personalitate juridică, și, în al treilea rând, fie este finanțat în proporție majoritară de stat sau de autoritățile locale sau regionale sau de alte organisme de drept public, fie gestionarea sa este

supravegheată de organismele în cauză, fie are un consiliu administrativ, de conducere sau de supraveghere dintre membrii căruia jumătate sunt numiți de stat, autorități locale sau regionale sau alte organisme de drept public.

28 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 32 din concluzii, condițiile prevăzute de această dispoziție au un caracter cumulativ, astfel încât un organism nu poate fi calificat drept organism de drept public, în sensul dispoziției menționate, dacă una dintre aceste condiții nu este îndeplinită. În plus, considerentul (10) al Directivei ISP precizează că această noțiune „organism de drept public" este preluată din directivele privind achizițiile publice și nu acoperă întreprinderile publice. Nu este suficient, așadar, ca o întreprindere să fi fost creată de stat sau de un alt organism de drept public sau ca activitatea sa să fie finanțată prin mijloace care decurg din activitățile acestora pentru a fi ea însăși considerată un „organism de drept public". Mai trebuie, astfel, și ca aceasta să fi fost constituită cu scopul specific de a răspunde unor nevoi de interes general și să nu aibă caracter industrial sau comercial (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește directivele privind achizițiile publice, Hotărârea din 5 octombrie 2017, LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, punctele 34 și 36, precum și jurisprudența citată).

29 În speță, din informațiile care figurează în decizia de trimitere pare să reiasă că NKBM este o bancă comercială care prestează servicii bancare, printre altele pe piața bancară slovenă, într-o situație de concurență cu alte bănci care operează pe aceeași piață. În plus, potrivit acelorași informații, NKBM nu pare să fi fost supusă influenței dominante a unei persoane de drept public decât cu caracter temporar, și anume în perioada care a început să curgă de la recapitalizarea sa de către statul sloven și până la transformarea sa într-o societate pe acțiuni de drept privat. În sfârșit, dosarul de care dispune Curtea nu conține niciun element care să permită să se considere că NKBM a fost constituită pentru a răspunde în mod specific unor nevoi de interes general și că nu are caracter comercial sau industrial.

30 În aceste condiții, rezultă că NKBM nu îndeplinește prima condiție vizată la punctul 27 din prezenta hotărâre și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare *ratione personae* al Directivei ISP, sarcina verificării acestui aspect revenind însă instanței de trimitere.

31 În ceea ce privește aspectul dacă o cerere de acces la date, precum cea în discuție în litigiul principal, intră în domeniul de aplicare *ratione materiae* al acestei directive, din cuprinsul articolului 1 alineatul (1) al acesteia reiese, astfel cum s-a arătat la punctul 26 din prezenta hotărâre, că directiva menționată privește reutilizarea unor documente deținute de organismele din sectorul public al statelor membre. Potrivit articolului 2 punctul 4 din aceeași directivă, termenul „reutilizare" trebuie înțeles în sensul că vizează utilizarea unor asemenea documente de către persoane fizice sau juridice, în scopuri comerciale sau necomerciale, diferite de scopul inițial din cadrul sarcinii publice pentru care au fost elaborate.

32 În schimb, trebuie arătat că Directiva ISP nu conține nicio obligație în materie de acces la documente. Astfel, conform articolului său 1 alineatul (3) coroborat cu considerentul său (9), această directivă se bazează pe regimurile de acces din statele membre și nu modifică normele naționale în materie de acces la documente. În plus, articolul 1 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată prevede că aceasta nu se aplică documentelor la care accesul este exclus în temeiul regimurilor de acces din statele membre. Astfel, Directiva ISP nu consacră un drept de acces la informațiile din sectorul public, ci presupune existența unui asemenea drept în reglementarea în vigoare în statele membre, astfel încât modalitățile și procedurile de acces la aceste informații nu intră în domeniul său de aplicare.

33 Prin urmare, o cerere de acces la informații precum cele în discuție în litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare *ratione materiae* al Directivei ISP. Această directivă nu are, așadar, nicio incidență asupra cererii în discuție în litigiul principal.

Cu privire la aplicabilitatea Regulamentului nr. 575/2013

34 Dispozițiile ZDIJZ în discuție în litigiul principal consacră dreptul individual de acces la informațiile de importanță publică de care dispun printre altele întreprinderile care se află sub influența dominantă a unor persoane de drept public, cu scopul, enunțat la articolul 1a alineatul (6) din ZDIJZ, al creșterii transparenței și al unei gestionări responsabile a fondurilor publice și a finanțelor acestor întreprinderi. În ceea ce privește informațiile privind tranzacții care au ca obiect donații, sponsorizări, consultanță și drepturi de autor sau alte tranzacții care produc un rezultat similar, întreprinderile menționate sunt obligate chiar, în temeiul articolului 6a alineatul (3) din ZDIJZ, să acorde acest acces fără excepție.

35 În ceea ce privește aspectul dacă Regulamentul nr. 575/2013, în special articolul 432 alineatul (2) din acesta, este de natură să confere un drept de a se opune unei cereri de acces la informații precum cea în discuție în litigiul principal, trebuie arătat că dispozițiile care figurează în partea a opta din acestui regulament, printre care acest articol 432 alineatul (2), nu consacră un drept individual de acces la informații, ci prevăd o obligație de a publica informațiile prevăzute în titlul II din această parte a opta, independent de orice cerere în acest sens.

36 Astfel, după cum reiese din dispozițiile coroborate ale articolului 431 alineatul (1) și ale articolului 433 primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, instituțiile de credit și întreprinderile de investiții sunt obligate să publice aceste informații, însă nu la cerere, ci din proprie inițiativă cel puțin o dată pe an. Pe de altă parte, informațiile care urmează a fi publicate în cadrul acestei obligații sunt determinate chiar de acest regulament și acoperă, în principiu, potrivit articolului 431 alineatele (1) și (3), precum și articolului 432 din regulamentul menționat, ansamblul informațiilor prevăzute în titlul II din partea a opta a acestuia.

37 Trebuie adăugat că, astfel cum a arătat în esență avocatul general la punctul 53 din concluzii, regimul de publicare stabilit de Regulamentul nr. 575/2013 urmărește un obiectiv diferit de cel al regimului dreptului de acces la informații consacrat de ZDIJZ.

38 Astfel, potrivit considerentelor sale (68) și (76), acest regulament are drept obiectiv consolidarea disciplinei de piață și a stabilității financiare, oferind participanților la piață informații corecte și complete privind profilul de risc al instituțiilor de credit și al întreprinderilor de investiții private. În schimb, astfel cum s-a arătat la punctul 34 din prezenta hotărâre, obiectivul regimului dreptului de acces la informații consacrat de ZDIJZ este creșterea transparenței, precum și o gestionare responsabilă a fondurilor publice și a finanțelor întreprinderilor aflate sub influența dominantă a unor persoane de drept public.

39 Prin urmare, o cerere de acces la informații, precum cea în discuție în litigiul principal, nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 575/2013, astfel încât articolul 432 alineatul (2) din acesta nu poate constitui temeiul unui drept de a se opune unei asemenea cereri. Acest regulament nu are, așadar, nicio incidență asupra cererii în discuție în litigiul principal.

Cu privire la aplicabilitatea articolului 16 din Carta drepturilor fundamentale

40 Având în vedere concluziile trase la punctele 33 și 39 din prezenta hotărâre, trebuie arătat că dispozițiile ZDIJZ în discuție în litigiul principal nu pot fi considerate ca intrând în domeniul de aplicare al Directivei ISP sau al Regulamentului nr. 575/2013.

41 În plus, potrivit indicațiilor instanței de trimitere, litigiul principal privește o situație ale cărei elemente se limitează în totalitate la interiorul unui singur stat membru, situație în care libertățile fundamentale garantate de Tratatul FUE nu își găsesc aplicarea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, punctul 47 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 20 septembrie 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, punctul 18).

42 Această constatare nu este repusă în discuție de împrejurările, evocate în decizia de trimitere, că NKBM deține o filială în Austria și că ea a fost cumpărată de o întreprindere stabilită într-un alt stat membru. Astfel, din această decizie nu reiese că natura și întinderea informațiilor care fac obiectul cererii de acces la informații în discuție în litigiul principal ar avea vreo legătură cu filiala austriacă a NKBM sau cu întreprinderea care a achiziționat această bancă. Pe de altă parte, astfel cum a subliniat instanța de trimitere, această achiziție a NKBM nu s-a realizat decât după nașterea litigiului principal.

43 În ceea ce privește un eventual efect descurajator pe care accesul la datele băncilor aflate sub influența dominantă a unei persoane de drept public, acordat de ZDIJZ, l-ar putea avea asupra unor prestatori de servicii sau a unor investitori proveniți din alte state membre, este suficient să se arate că, deși cererea de decizie preliminară menționează îndoieli legate de un asemenea efect al acestei legislații naționale în privința „unora” dintre acești prestatori de servicii și „a” investitorilor potențiali, ea nu conține însă niciun element concret care să permită să se constate că una dintre aceste ipoteze ar exista în cadrul litigiului principal.

44 Or, potrivit jurisprudenței Curții, o asemenea cerere trebuie să prezinte elemente concrete, și anume indicii certe, iar nu ipotetice, cum ar fi plângeri sau cereri formulate de operatori stabiliți în alte state membre sau care implică resortisanți ai acestor state, care să permită să se stabilească, în mod pozitiv, existența unui interes al unor resortisanți ai altor state membre de a utiliza aceste libertăți în situația în discuție în litigiul principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, punctele 54 și 55, precum și Hotărârea din 20 septembrie 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, punctele 28 și 29).

45 În consecință, nu se poate considera că dispozițiile ZDIJZ în discuție în litigiul principal pun în aplicare dreptul Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, astfel încât articolul 16 din aceasta nu este aplicabil în cadrul unui litigiu precum litigiul principal.

46 Având în vedere toate considerațiile precedente, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță din Directiva ISP și articolul 432 alineatul (2) din Regulamentul nr. 575/2013 trebuie interpretate în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune unei bănci care s-a aflat sub influența dominantă a unei persoane de drept public să divulge date referitoare la contractele de consultanță, de servicii avocațiale, de drepturi de autor și de alte servicii cu caracter intelectual pe care le-a încheiat în perioada în care s-a aflat sub această influență dominantă, fără a fi admisă nicio excepție în temeiul protecției secretului de afaceri al acestei bănci, și, în consecință, nu se opun unei asemenea reglementări naționale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță din Directiva 2003/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind reutilizarea informațiilor din sectorul public și articolul 432 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 trebuie interpretate în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune unei bănci care s-a aflat sub influența dominantă a unei persoane de drept public să divulge date referitoare la contractele de consultanță, de servicii avocațiale, de drepturi de autor și de alte servicii cu caracter intelectual pe care le-a încheiat în perioada în care s-a aflat sub această influență dominantă, fără a fi admisă nicio excepție în temeiul protecției secretului de afaceri al acestei bănci, și, în consecință, nu se opun unei asemenea reglementări naționale.

Semnături